

ЉУБИША ДЕСПОТОВИЋ*
Институт за политичке студије
Београд

УДК 327(4):314.15
Монографска студија
Примљен: 12.08.2016
Одобрен: 17.09.2016
Страна: 11-28

ГЕОПОЛИТИЧКИ И ДЕМОГРАФСКИ АСПЕКТИ АКТУЕЛНЕ МИГРАНТСКЕ КРИЗЕ**

Сажетак: Без јасно назначене анализе геополитичког контекста мигрантске кризе која се одвија пред нашим очима у последњих неколико година није могуће разумети њене размере, суштину али и димензије проблема и последице које ствара. У раду ћемо стога основни акценат анализе фокусирати на корене и узроке настанка мигрантске кризе, њене креаторе и генераторе као и могуће последице у случају њене даље радикализације. Такође један део рада посветићемо и демографским аспектима ове кризе али и проблемима земаља Европе у којима су биле пре њеног избијања. Особито је значајно у раду истаћи и деловање структура радикалног ислама које у садејству са глобалним геополитичким интересима американизма прете да изазову нове регионалне или чак и шире сукобе са несагледивим политичким, економским, демографским и верским последицама.

Кључне речи: Геополитика, демографија, мигрантска криза, радикални ислам, американизам, тероризам

Актуелна мигрантска криза уздрмала је више него било који други геополитички процес европски континент са претњом да разори и из темеља поништи вредности на којима је вековима у назад Европа градила свој политичко-економски поредак. Овом колосалном изазову до сада нису пронађени адекватни одговори а с обзиром на природу, позадину и сложеност претњи тешко и да ће бити. Излаза нема без решености европских нација да учине одлучне кораке у својој еманципацији од *американизма* чијим себичним интересима служе од своје „окупације” након Другог светског рата. *Атлантска хегемонија* наметнула је Западној Европи позицију „окупационе зоне” која је стављена у службу њених интереса, без обзира на којој страни ратних

* despotlj@stcable.net

** Овај рад саопштен је на међународном научном скупу "Европске миграционе кризе 1945-2015"; узроци и последице, ЦЕПТОР Центар, Андреље, Србија. 31.3.-2.4. 2016.год.

ророва су „новопечени савезници” Вашингтона били у Другом светском рату (Немачка или Француска нпр.) Привиди досадашњег савезништва и партнерства су се врло лако дали разазнати чим би се у постојећу слику „пријатељских односа” укључила сериознија геополитичка анализа¹. Вазална позиција европских нација скривана је иза геополитичког пројекта Европске уније, а војно старатељство и надзор иза наводног партнерства у оквирима НАТО пакта и америчких војних база.²

Највећи интезитет експлоатације европских нација од стране вашингтонске империје одвијао се у пољу економске размене, у периоду који смо до сада кодирали као мирнодопски. Но, као да и том времену полако долази крај, јер радикалитет промена прети да Европу уведе у раздобље дестабилизације и сукоба. Стога И. Рамоне тврди да се ту не ради о апстрактном страху европског грађанина, он је већ свестан стања озбиљне кризе у којој се налази, и која појачава осећање безнађа и бриге од будућности која долази. „У Европи у друштвеној и моралној кризи, мученој привредним ужасом, и у којој је политичка класа изгубила везу с јавним мњењем, зебња се лако увлачи у срца. Оправдани страх од сутрашњице, док се шири масовна незапосленост, поспешује пораст ксенофобије и расизма.” (Рамоне И, 1998; 92)

Поврх таквог стања озбиљне економско-политичке дестабилизације Европе, додатно се приступило генерисању големе мигрантске кризе која се медијски не случајно спиновала као избегличка, чиме је радикализован злоћудни процес растакања националних држава Европе.³ На делу су интезивни процеси њене *дехристијанизације, демографског слома и радикалне исламизације*. Због тога што се ови процеси нису могли реализовати потпуно мирним путем без одговарајуће реакције европских грађана, приступило се као помоћном средству - покретању великих мигрантских таласа. Не чуди стога што је један број западних аутора сковао синтагму „оружје за масовно мигрирање” и самим тим јасно конотирао сав његов разорни потенцијал. *Тако је генерисан нови, шири геополитички контекст разарања Европе. Уз већ присутне бројне економске*⁴,

¹ „Историјски гледано, на настанак и развој пројекта ЕУ несумњиво доминантнији је био утицај атлантиста. Они су евроинтеграције користили пре свега као средство геостратегије опкољавања Хартланда али и за контролу западног дела Римланда те за постепено ширење у дубину континенталне масе.” Гајић А. (2016) Геополитика сиријских миграција и ЕУ, Култура полиса бр.30. Нови Сад, стр.82.

² О томе уверљиво сведочи француски геополитичар Анри де Гросувр : „Циљ Американаца није дакле био да окончају рат, већ да дефинишу послератни светски поредак. Израз New World Order појавио се сваки пут када су Сједињене Државе сматрале да су близу потпуне доминације над светом: после Другог светског рата, после хладног рата и сада.” Деспотовић Љ. (2015) Геополитика деструкције, Каирос, Сремски Карловци, стр.68.

³ „Почети сваремене мигрантске кризе сежу још у период између 2007. и 2011. када су прве веће групе миграната из Африке и Блиског истока кренуле пут ЕУ.” Гајић А. (2016) Геополитика сиријских миграција и ЕУ, Култура полиса бр.30. Нови Сад, стр.81.

⁴ „Само краткорочни, ниски економски интереси, апатридске, газдинске и феудалне класе, могу да објасне тако пунокрвну политику имиграције и поготово, тако неселективну, чија је једина последица смањење и онако малих плата, увећање и онако великог кашњења у процесу модернизације индустријског производног система, и разводњавање националног и европског идентитета.” (Дел Вал А. (1998) Исламизам и Сједињене државе, Службени лист, Београд, стр.174.

социјалне и демографске проблеме⁵, мигрантска криза само је додатно акцелирала њену будућу агонију, док се таласом бруталних терористичких напада, сејао страх, паника и хаос по улицама европских градова не би ли се тако на лакши начин остварили деструктивни циљеви *американизма и радикалног ислама* на нашем континенту. „У свом делу „Европа-ислам, акције и реакције” Бернард Луис подсећа да је исламску цивилизацију готово увек обележавало непријатељство према Европи и да се њено територијално ширење највећим делом одвијало на штету Европе” (...) У свом подухвату освајања света исламисти захваљујући свевишњем што је милионима муслимана неевропљана, омогућио да се сместе у развијене европске земље. Оно што је у њиховим очима у почетку изгледало као застрашујуће пресађивање верника у „неверничке земље”, коначно ће постати највећа шанса икада пружена муслиманима, да освоје ону Европу која их је толико пута одбила када су „Алахови ратници” покушавали силом да је покоре.” (Дел Вал А, 1998: 174)

Обимна и сложена геополитичка припрема сцене, извођача и режије актуелних догађаја почела је много деценија пре неголи смо били у прилици да видимо прве примере њене реализације на терену. Да би могао да постане инструмент у рукама *американизма*, арапски и остали део исламског света морао је пре тога да буде фрагментиран, подељен, и радикализован. Само такав могао се трансформисати у ударну песницу у борби против оспораватеља америчких интереса у свету: Русије, Кине, Ирана, Сирије, Индије, итд, или контролу и дестабилизацију својих партнера, као на примеру земаља чланица ЕУ. У периоду пресудног избора савезника Вашингтон је прилично лако донео одлуку ко ће му бити стратешки партнер на глобалној сцени, а посебно у дефинисаном панпростору. Није стога лоше подсетити се који су то разлози били пресудни за тај и такав избор.

Као први стратешки разлог избора *исламизма* истичемо *геополитичку позицију*⁶ коју су заузимале важне исламске земље: Север Африке, и Блиски Исток, чиме се може контролисати стратешки важан простор Медитерана, Средњи Исток, и Централна Азија, све до Пацифика итд. Други важан чинилац био је *енергетски фактор*, ради се о простору екстремно богатом нафтом и гасом, па његова ефикасна контрола значи постизање повлашћене позиције на тржишту енергената, диктирање цена и инструментализацију „енергије угљоводоника” у геополитичке сврхе („*Исте оне нафтне компаније које су зарађивале од Трећег рајха и никада нису биле оптужене, сада обезбеђују витална средства за арапски тероризам. Како ми је рекао један бивши директор ЦИА, арапски тероризам ће трајати док год будемо увозили арапску на-*

⁵ „Американци су свесни проблема који мучи Европу, попут демографског због **инвазије исламских имиграната. Вашингтон управо тако пројектује своју исламистичку стратегију, којом жели да озбиљно ојача претњу исламистичког и антизападног блока**, који чини милијарда верника.” Нишић С. (2002) *Глобална сила и безбедност Балкана*, ВИЗ, Београд, стр.150.

⁶ „Располажући богатим енергетским изворима (70% светских резерви нафте) и чинећи стратешку зону између Европе, Југоисточне Азије, Индијског океана и Пацифика, исламски свет је један од кључева ХХI века.” Бодсон Ж. (1996) *Нови светски поредак и Југославија*, Инг-про, Београд, стр.39.

фту.” Лофтус Ц., 2013: 299). Трећи разлог, био је *демографски*, исламском свету данас припада незванично две милијарде становника планете, са тенденцијом даље демографске и територијалне експанзије. Четврти разлог, био је *верског карактера*. Природа саме исламске вере⁷ (због своје фанатичне привржености традицији и шеријату) омогућавала је лаку радикализацију све до најекстремнијих облика⁸, терористичких аката или примера бруталне одмазде према свему што није у складу са прокламованим тумачењем аутентичног ислама.⁹ („У Курану је послушност политичком (уједно и верском) ауторитету подигнута на степен светог, чиме и политика ислама поприма свети - верски карактер.”) Политички мотивисан (антизападњаштво и антихришћанство) био је склон лакој инструментализацији за америчке циљеве, и врло брзо је постао оруђе у рукама американизма. „Америчка подршка исламским покретима у суштини је потрага за савезником који је природни и географски непријатељ и Европске уније и Русије и Кине, као главних америчких конкурената у светској економици и политици.” (Нишић С., 2002: 145)

Фрагментација и дестабилизација држава и региона као геополитичка средства контроле и владања светом

Прецизан план фрагментације исламског света од Пакистана до Марока, у географској екстензији дужој од две хиљаде километара, осмислио је по налогу Пентагона „сионистички историчар- завереник” Бернард Луис¹⁰. Човек који је први креирао појмове „исламски фундаментализам” и пре С. Хантингтона писао о предстојећем „сукобу цивилизација”. Под његовом контролом израђене су прецизне мапе свих држава које у том простору подлежу планови-

⁷ „Ислам, у ствари, представља идеолошко -политички систем заснован на императиву покоривања планете његовим теократским законима, тако да немуслиманске нације својим одбијањем да прихвате „праву религију” чине „непријатељске нације” исламу.” Нишић С. (2002) Глобална сила и безбедност Балкана, ВИЗ, Београд, стр.147.

⁸ „Исламска доктрина јасно дефинише две међусобно непријатељске геополитичке области: „пребивалиште ислама” (дар- ел- ислам), тј. земље у којима је ислам државна религија и „пребивалиште рата” (дар. ел Харб), тј. свет немуслимана, „неверника”. (...) Очито је да у држави Алије Изетбеговића никада неће бити мултиетничке власти, без обзира на његову и америчку пропаганду о мултикултурализму и равноправности народа у Босни и Херцеговини”. Нишић С., исто, стр.147.

⁹ „Амерички мултикултурализам и исламски империјализам иду под руку у гајењу идеологије униформисаности на супрот табору земаља чија је филозофија култура различитости, националне самобитности, толеранције и слободе. Исламизам је са идеологијом групне индоктринације само друго лице индивидуалистичког фундаментализма, који пропагира амерички мондијализам. И један и други тоталитаризам претендују да се прошире на цео свет.” Нишић С. (2002) Глобална сила и безбедност Балкана, ВИЗ, Београд, стр.145.

¹⁰ „Исламски медији тврде да је „по наређењу Пентагона историчар Бернард Луис први почео да формулише план рушења данашњих исламских држава, државу по државу: Ирак, Сирију, Либан, Египат, Судан, Турску, Авганистан, Пакистан, Саудијску Арабију и државе Северне Африке. Све државе се деле на мање целине уважавајући критеријуме националности, религије, припадности филозофским школама и сектама. Према том плану, а уз надзор Луиса, припремљен је картографски предлог нових држава и њихових граница.” цит. прем. Милошевић З. (2012) Идентитет Европе-будућност муслимана у европској унији, ИПС, Београд, стр.97.

ма фрагментације. Тај план урађен је почетком осамдесетих година прошлог века а одобрен на тајној седници америчког конгреса 1983. године. „Овај план постао је основа америчке спољне политике у наредним деценијама.” (Милошевић З., 2012: 100)¹¹

Планом је поред осталог предвиђена и подела Саудијске Арабије на два дела (од територијалне и државне деструкције неће је спасити позиција стратешког партнера САД-а у региону), од којих би један део постао држава слична Ватикану (предвиђено да у њој буду сконцентрисане све исламске светиње) док би други део био подељен Јемену и Јордану. Север Африке био би пре свега сконцентрисан на фрагментацију Либије, Алжира, Марока и Египта. Док исти план предвиђа потпуни нестанак: Кувајта, Омана и Уједињених арапских емирата. Ирак расцепкан на три дела, Сирија такође на више територијалних целина, а предвиђена је и кантонизација Либана.¹²

Својеврсно „освежење” и редизајн означеног плана Бернарда Луиса извршио је амерички пуковник Ралф Питерс који је у свом тексту објављеном у америчком војном часопису „Armed Forces Journal” под насловом „Крваве границе” у јуну 2006. године изнео своје виђење преуређења граница на Блиском Истоку. Сам наслов чланка најбоље говори каквим би средствима то преуређење могло бити извршено.

Дакле, оно што посматрамо последњих година и што се у нашој али и светској јавности маскира појмовима „арапског пролећа”, и што сугерише конотацију демократских народних револуција (побуна) против несумњиво ауторитарних режима у њима, *није нимало спонтан а још мање демократски протест народа против тираније*. „Стратегија савременог империјализма у региону Великог Блиског Истока није усмерена на успостављање никаквих облика „демократије” већ на рушење земаља и друштава кроз подршку такозваним исламским режимима, који гарантују наставак „лумпен развоја”, тј. процес непрекидног разарања.” (Савин В.Л., 2013: 188) Наиме, ради се о наставку планираног процеса *фрагментације и дестабилизације* поменутих држава, другим средствима. За разлику од фазе када је план „крвавих граница” реализован директним војним интервенцијама као у случају Ирака, или покретањем грађанског рата у Сирији са јасном намером рушења режима који опонира интересима Империје или увођењем системских и радикалних санкција Ирану, који се доживљава као главни опонент и изазивач америчких интереса у региону, сада се на Северу Африке, прибегло мерама рушења актуелних режима, и стварања хаоса у коме се приступало обнови старих, антагонизованих и нестабилних трибалних творевина. Тако је лакше управљати разваљеним и подељеним заједницама и остварити зацртане циљеве прекомпозиције геополитичког

¹¹ „Државе које се морају одрећи дела територија су Турска, Ирак, Саудијска Арабија, Пакистан, Сирија и Уједињени арапски емирати, а државе које ће добити територије су: Јемен, Јордан, и Авганистан. Главни добитник биће Курди, који ће добити своју државу Курдистан (у који ће ући ирачки Курдистан тј. Мосул и Киркук, али и територије узете од Ирана, Сирије, Јерменије, Азербејџана и Турске).” исто, стр.100.

¹² види: Милошевић З. (2012) Идентитет Европе-будућност муслимана у европској унији, ИПС, Београд, стр.101-102.

поретка у региону. „„Арапско пролеће” у геополитичком смислу представља драстичну дестабилизацију широког простора средњег дела Римланда на његовом северноафричком, медитеранском ободу, као на Блиском и Средњем истоку све до периферије индијског подконтинента као јужног дела појаса додира светског копна и светског мора.” (Гајић А., 2016: 80)

Да се није радило о спонтаним протестима може се видети и из следећих навода: „Историја активности ЦИА и политика САД према Блиском Истоку ни најмање не дају повода да се верује да је „арапско пролеће” резултат неконтролисаног хаоса.” (...) „Ово се може тумачити као „зелено светло” за почетак реструктурирања Блиског Истока. (...) Овакав развој догађаја не представља никакво изненађење ако се има у виду да су бројне исламистичке партије и терористичке организације на Блиском Истоку, почевши од „Муслиманске браће”¹³, одавно део програма за „узгајање локалних политичара, како опозиционих тако и владајућих странака који се одвијају у оквиру сваке станице ЦИА.”” (Конатар В., 2014: 262-265)

За неупућену јавност, потпуно неочекивано у једној од главних улога дестабилизујућег фактора Блиског Истока и Европе појавио се Катар. Оиграо је важну ролу и још је игра по налогу свог прекоокеанског ментора из Вашингтона. Иако скромна по свим релевантним критеријумима за једну озбиљну државу (1,9 милиона становника од којих је свега 250.000 локалног живља, а остало су досељеници, са војском која броји 12,500 припадника), Катар је због својих екстремно добрих односа са САД (два велике војне базе на његовој територији, помоћ приликом интервенције у Ираку, сарадња са Израелом и сл.) постао главна полуга и покретач процеса дестабилизације у региону. „У малим Катар слио се велики шпекулантски новац и доста „политичког капитала”, који је успео да умањи значај таквих држава као што су Египат, Сирија, и Либија...” Катар је финансијер главних организација екстремног ислама и има велики идеолошки утицај на њих. Заједно са Саудијском Арабијом финансира покрет вахабизма на Кавказу, „Катар се још више ангажовао у подизању „револуције” у Египту, јер је добио од Вашингтона задатак „да ослаби најважнијег играча на Блиском Истоку.” (...) Улога Катара у агресији Запада на Либију и збацивање Гадафија дуго је скривана од јавности. (...) Катар се данас меша у збивања у Сирији”... (Милошевић З., 2012: 91)

Особито је занимљива његова улога на дестабилизацији Европе, и помагању *инфилтрације* организација и структура радикалног ислама на нашем континенту, наравно опет по налогу главног ментора и по његовим детаљним плановима.¹⁴ Поред великих улагања у инфраструктурне пројекте, нарочито у

¹³ „Њихова нацистичка прошлост, терористичке активности, антизападна и антиизраелска реторика америчким обавештајним структурама нису сметале да са филијалама „Муслиманске браће” у Египту и Сирији успоставе партнерске односе.” Конатар В. (2012) Наличје арапског пролећа, Култура полиса, бр25. Нови Сад, стр.267.

¹⁴ „На тај начин исламски покрет врло мудро користи „америчку везу” да се укљини у Европи и повеже у Азији, што тренутно може да користи Америци која тиме слаби своје озбиљне конкуренте - Европу и Русију. Међутим на дуже стазе, како прецизира Ив Лакасте, „**исламистичка стратегија припрема геополитички пројекат који је веома опсежних планетарних размера: јединство свих муслиманских држава против Запада.**”” Нишић С., 152.

Паризу и куповине спортских клубова (ПСЖ на пример) катарски трговци продају и оружје произведено у Европи (Пољска). Реч је наике о тзв. „идеологизованим инвестицијама” и „финансијском цихаду” јер улажу новац и запошљавају у највећем броју муслимане-суните. Главна инфилтрација Катара у ткиво европског друштва иде преко пројекта „Европски ислам”, (чији је сарадник и учесник са ових простора велики муфтија БиХ Мустафа Церих), чији је главни задатак да кроз пропаганду, „ангажовање лобиста, углавном европских политичара стварају представу о различитости и **прихватљивости „европског ислама”**. Из оваквих субверзивних делатности европске власти су извеле закључак „да су катарски инвеститори претња по безбедност, мада од како је почела криза у Европској унији има све више гласова да су све инвестиције добродошле, па и ове из Катара. Све то говори да је Унија у кризи коју можда неће преживети, јер, да подсетимо, у Индији реч „Катар” означава „**мач бога смрти**””. (Милошевић З., 2012: 93)

„Нажалост, још цела Европа није схватила стварност слагања интереса цивилизације „цихада” и „Mc Worlda” упркос евидентном слагању и америчке и исламске идеологије против европске доктрине суверених држава-нација, чије се демократске институције минирају у решавању свих конфликта у Европи.” (Нишић С., 146) Европа скупо плаћа данак и на плану урушавања својих демократских институција, релативизације политичких стандарда, обарања критеријума демократског живота, толерантног односа грађана и сл. **Исламисти, демократски систем доживљавају као слабост европског човека¹⁵, који треба искористити за долазак на власт, када се демографском експлозијом и интезивним имиграцијама (механичким приливом) достигне критична маса којом је могуће злоупотребити демократију против цивилизације, друштва и грађана који су је створили и упражњавају.** Јер између демократије и исламизма нема и не може бити сношљивости. И то не зато што то европска демократска друштва не би желела, већ зато што је то супротно духу ислама и његовим интересима освајања и исламизације. „Интеграцију муслимана у друштво држава Европске уније отежавају две опасности: прво, оријентација на верско разумевање старог института - Дар ел ислам (простор који живи по законима ислама), а друго, особености законодавства држава Европске уније, које је либерално и неспремно да се сукоби са муслиманима, те стално попушта захтевима ове верске групације.” (Милошевић З., 2013: 106) Да је то сасвим тачна констатација потврђују ставови у „Исламској декларацији” Алије Изетбеговића у којој се експлицитно поручује: „У средишту Исламске декларације стоји „принцип исламског уређења, а то значи јединство религије и политике”. Ова интегрисаност значи с једне стране нетолеран-

¹⁵ „Поједностављено, ислам за многе вернике представља лек за многе болести од којих пати човек западне цивилизације - морално изопачен, сексуално фрустриран, декадентан, хедонистички обликован, зависан од наркотика, безосећајан, препуштен улици и бројним психичким поремећајима. Ислам баш ту нуди алтернативу - стварање равноправног и праведнијег друштва, утемељеног на традицији, ауторитету родитеља и породице, система који почива на верској хијерархији која једина животу даје пуни смисао.” Јевтовић З., Арацки З. (2015) Пожар исламског фундаментализма и ћутање Запада, Витешка култура бр.4., Београд, стр.239

тност у оквиру исламске верске заједнице: „Исцрпљујућа дефиниција исламског уређења гласи: јединство религије и закона, васпитања и управе, идеала и интереса, спиритуалног друштва и државе... Муслиман уопште не егзистира као независна индивидуа.” **С друге стране то је позив на борбу према другим заједницама: „Не може бити никаквог мира нити коегзистенције између исламске вере и неисламских заједница и политичких институција.”** (Елзесер Ј., 2006: 34) Ево можда још конкретнијих ставова из поменуте Исламске декларације: „Човек не може имати исламску веру са једне стране, а са друге начин рада, стварања, забаве или владања који није исламски”. „Пошто има право да сам влада својим светом, ислам јасно одбацује сваку могућност да се на територији под његовом контролом успостави нека страна идеологија. Нема, дакле, лаичких принципа владања и држава треба да буде израз и подршка моралним концептима религије.” (Бодсон Ж., 43)

Мигрантска криза и реисламизација Балкана као међуфаза радикалне исламизације Европе

Исламски фактор на Балкану постао је значајан чинилац у остваривању геополитичких интереса САД-а и атлантизма у опште. Методологија њиховог деловања била је разноврсна, радикална и безкомпромисна. Она се кретала у распону од прихватања идеја и метода деловања *радикалног ислама*, стварања *синтетичких нација* и њихових новокомпонованих идентитета, па све до класичних облика *територијалног сакаћења* и промене *национално - верског кода* појединих делова територија балканских држава а нарочито простора који су вековима насељавали Срби.

Поред класичних метода које спадају у домен процеса *балканизације* (коришћење територијалне и националне расцепканиости и верско-културних разноликости, као основе за подстицање сукоба и размирица) спољни фактори на жалост веома успешно инструментализују модернизацијске дефиците и економску маргинализацију балканских друштава као базу за континуирано подгрејавање нестабилности и сукоба.” Отворена америчка подршка муслиманима у Босни, на Космету, Албанији, Кипру говори о исламској стратегији САД, чији је циљ да што дуже одржи сукобе између православног и католичко-протестантског света и тако Балкан одржи у хаотичном стању, чиме се сигурно дестабилизује читав европски континент. На тај начин оправдава се војно и политичко присуство САД у Европи. Та доминација иде преко очувања и ширења НАТО-а на исток и југо исток Европе и преузимања на себе одбране суверенитета држава бившег источног блока и балканских земаља.” (Нишић С., 152)

Исламистички стратегије су на подручје Балкана одувек гледали као на зону својих посебних интереса, ревносно се трудећи да међу ”потурченим” православцима нађу поуздане следбенике стварања јединственог муслиманског *Калифата* на планетарном нивоу. Идеје о панисламском јединству су, налазиле следбенике међу локалним мухамеданцима. Балкан пружа добре пре-

дуслове за изградњу цихадског фронта према Европи, која је нелогичним и самодеструктивним поступцима, заједно са Америком, у највећој мери заслужна што су се '90-тих година XX века на Балкану нашли цихад-ратници.¹⁶ Чак се и у Резолуцији америчког Конгреса из јануара 1997. године јасно каже да је Клинтон допринео да се "Босна претвори у милитантну исламску базу". Подржавање муслимана, према Хенрију Кисинџеру, била је стратегија која се базирала на претпоставци да је ислам ближи капиталистичкој етици и антикомунизму него што су то католичанство и православље, тако да су за Запад у грађанском рату муслимани и албанци важали за "добру страну", што ни у једном тренутку није пружало могућност преиспитивања такве политике. (Деспотовић Љ., 2015: 84.)

За долазак муџахедина у религијску мисију на Балкан деведесетих година прошлог века, била су обезбеђена два нужна предуслова. Први је био, постојање оружаног конфликта у коме муслимани учествују, и други - постојање локалног покрета "исламског буђења". Оба ова услова била су испуњена још током ратова који су потресали простор бивше СФРЈ, у процесима њеног разбијања уз значајан коауторски допринос страног фактора од којих је поред главног Евроатланског, затим Континенталног (Немачка), и верско - конфесионалног интереса Ватикана, и исламски био особито снажан и радикалан. „Изетбеговић није тајио ништа од својих намера. Године 1991. рекао је : „Ако сада не постоји фундаментализам, онда то не значи да га неће бити. У слободној и сувереној Босни њега неће бити али ако некоме падне на памет да земљу покори, тада неће бити само фундаментализма већ и тероризма који неће имати крај.“” (Елзесер Ј., 42)

Једном започет процес *реисламизације* није значио само вишедимензионалну (верска, културна и политичка димензија) обнову идентитета муслимана на Балкану - као што је то у осталом требао бити и на ширем исламском простору. - Он је недвосмислено послужио и као основа за радикализацију *политичког ислама* који се као идеологија али и програм исламизације имао остваривати у неисламским зонама које је перцепција исламских вођа препознала као потенцијално исламске. Стога се нимало случајно „Србија, српски фактор у целини, укључујући и читав Балкан, географски налазе на удару копненог пута миграционог таласа углавном са Блиског исток и у мањој мери и из Африке.“ (Петровић Д., Петровић Н., 2016: 105) Зато се међународна позиција Србије може справом сматрати сложеном, безбедносно рањивом, и територијално угроженом. „Идентификовани субјекти који угрожавају безбедност Републике Србије су: мигранти и избеглице из Сирије, Авганистана, Ирака, Ери-

¹⁶ Француски генерал „Галоа поручује: Ви Срби који се борите да би најзад имали право као и остали народи, да живите уједињени, под истим законом, немате много тежине на једном тасу геополитичке ваге, чији други тас заузима ислам, са својом масом и богатством. Између приближно 200 милиона православаца и ускоро 1,5 милијарди верника ислама, који, уз то поседују и енергетске изворе и чине стратешку област између Европе, југоисточне Азије, Индијског океана и Пацифика, Вашингтон је одабрао свет ислама. Стварање муслиманске државе који природно нагиње интегрализму - на Балкану, морало је да се свиди Вашингтону,” Нишић С.ав. дело. стр.154.

треје, Пакистана, Нигерије, Сомалије, Судана, Гамбије и Малија оријентисани у смислу Исламског тероризма.” (Бериша Х., Ракић М., 2016: 40)

Базна инфраструктура исламског радикализма на Балкану служи као одскачна даска и логистика за исламске центре у Европи какав је рецимо Беч. Делатност радикалног ислама није претња само безбедности Балкана, већ и самој Европи, с обзиром на чињеницу да исламски радикализам делује најмање на два нивоа реализације својих циљева, на Балкану он је једним делом *инструмент* и сарадник атлантистичких структура, а на другом нивоу, *претња*, с обзиром на планове исламизације саме Европе. „Створена је обавеза за све вернике да воде непрекидан рат до краја вечности, са апсолутном забраном да зауставе ширење доминације. То је управо Цихад, рат Дар ал Ислама против Дар ал Харба. Успети проширити Дар ал Ислам, то значи испунити у потпуности вољу Алахову. Када цео свет буде освојен од стране армија ислама, када се Дар ал Ислам буде проширио по целом свету, постојаће само Дар ал Салам, Кућа мира. Ислам дакле хоће мир, али у веома прецизном исламском смислу.” (Бодсон Ж., 1996: 42) И познати исламски интелектуалац Алам Фуад Халед није могао а да не констатује ту чињеницу мада се са њом наравно суштински не слаже. Он своје рецепције ислама у том погледу заснива на инхерентним тумачењима тражећи и налазећи аргументе за могући мирни и толерантнији односа са немуслиманима. Ипак, ево његове почетне констатације која сама за себе довољно говори. „Тврдња да у исламу постоји знак једнакости између религије и политике већ је постала опште место: то поткрепљују како исламски фундаменталисти, тако и западни аутори, који су уверени да је компромис с исламом тежак или чак немогућ.” (Халед Ф.А., 2012: 19) Ево још једног карактеристичног става по овом питању: „Истраживачи ислама наводе бројне ајете којима Коран наводно налаже континуирани агресивни цихад са саможртвовањем и такву борбу изузетно вреднује. Амерички аналитичар Ли Херис види у својој студији „Самоубиство разума” претњу радикалног ислама Западу. Код њега, због самог карактера ислама, у случају даље фанатизације муслимана - која је, он се боји, извесна, не може бити ни коегзистенције нити толеранције са њим, не може бити никаквог прожимања и размене, а о способности ислама да се бар делимично демократизује на евроамерички начин не само да нема ни говора, већ је то пусти сан хуманиста и слепих следбедика културе ренесансног разума.” (Веселинов Д., 2009: 106) Бројни примери радикалног тероризма, бруталних егзекуција и уништавања споменика културе немуслиманским народима који се готово свакодневно дешавају ту пред нашим очима, ваљда довољно говоре у прилог развејавања свеке сумње западног човека о каквој се опасности заправо ради.

Актуелна мигрантска криза стога се с правом може декодирати у овом балканско - европском геополитичком контексту. „Они који би из геополитичких разлога могли да „помогну” овој сеоби народа ка старом континенту су свакако одређене глобалистичке структуре, пре свега у САД, а донекле и геополитика англосаксонских сила у целини јер јој не одговара развијена и снажна Европа, посебно не Русија. У том правцу се могу посматрати и неки елементи пројекта „Пан Европа”, чији је идејни творац Калерги који је и сам из

мешаног брака.” (Петровић Д., Петровић Н., 2016: 103) Поред заинтересованости појединих држава да организују мигрантску кризу (Турска напр.), свакако да постоје и тзв. недржавни актери који долазе из сфере глобалних НВО-а или крупног финансијског капитала којима је такође у интересу дестабилизација Балкана и Европе. О томе сведочи и истраживач Јелена Ларнова која сматра да „...операцију избеглице” организује, финансира и подстиче група, односно савез разних невладиних и других организација повезаних са шпијунским, финансијским, крупним медијским и другим круговима. (...) Сличним речником, мађарски премијер Орбан је за организовање и финансирање масовним миграција преко територије његове земље оптужио Џорџа Сороса.” (Гајић А., 89) Отрежњујуће делују ставови мађарског премијера ВиктораORBана, који јасно види опасности коју са собом доноси мигрантска криза и сасвим отворено каже да Мађарска има право да одлучује кога ће примити у своју кућу, као и да су Мађари хиљаду година хришћани и да желе да то и остану. Такође, он види опасну кризу у коју је ЕУ ушла због мигрантског проблема а поготово после британског референдума о изласку из ње, где се ствари додатно усложњавају и убрзавају. „Оба највећа европска достигнућа, заједничка валута и јединствено тржиште које је заштићено Шенген зоном, налазе се у опасности, упозорава Орбан и додаје да је лично помогао у спасавању Европе и начина живота свог народа тако што је затворио границе Мађарске за мигранте. Мађарски премијер у уводнику истиче да би равнотежа моћи унутар ЕУ требало да се промени у корист националних држава над европским институцијама.”

Добра илустрација али и потврда ове стратегије долази из саме Немачке где немачки лист „Дојче веле” наводи како се око 400. џихадиста из Немачке, бори на страни тзв. Исламске државе, а да је незванично тај број преко 1800. милитаната. У том контексту актуелна су дешавања и у нашем региону, који је постао база за регрутовање тзв. *белих џихадиста*, за ратове у Сирији и Ираку, а који истовремено представљају претњу за безбедност и стабилност Европе, сходно њиховим намерама да својим повратком радикализам пренесу не само у земље из којих потичу, већ и шире у земље чланице ЕУ, особито у Аустрији, Немачкој, Француској, Шпанији, и Италији, Белгији и др. „Осим тога мигрантске колоне у стању су да дестабилизују читав низ економских и организационо слабијих транзиционих држава на путу ка „срцу ЕУ”, како оних које су пуноправне чланице тако још више оних које су у номиналном процесу придруживања.” (Гајић А., 90)

Када је писао о „крвавим границама ислама” у зонама са којима ислам долази у додир, и трагао за узроцима агресивног понашања исламских политика С. Хантингтон није прескочио објашњење које иде ка самој суштини и унутрашњој конституцији ислама, алудирајући на чињеницу да је реч о „*религији мача*” и да „*учења ислама налажу рат против неверника*”, стога он изводи закључак да: „милитаризам, несварљивост и близина немуслиманским групама сталне су карактеристике ислама и оне могу да објасне муслиманску склоност ка сукобу кроз историју.” (Хантингтон С., 1998: 293) Отуда је историја балканских народа тако бројна примерима бруталних сукоба и крвавих освајања, у којима је исламизација покорених народа била тако честа појава. Сам Хантинг-

тон као доказе за изречене ставове између осталих примера наводи и рат деведесетих година који се дешавао на простору бивше Југославије. Сукоб хришћана и муслимана, а нарочито Срба и Албанаца са једне стране или Срба и муслимана у БиХ са друге на најбољи начин поткрпљују хомогени став муслимана у рату са „неверницима” и подршку коју су на терену давали својој верској сабраћи. Ти примери јасно указују шта ће се десити и са осталим европским нацијама и државама када наступи планирана фаза отворених сукоба са радикалним исламом на тлу Европе. (види Каплан Д.Р., 2012: 3 - 133)

Демографски аспекти мигрантске кризе или о великом значају демогеополитике

Питање бројности становника једне земље никада није имао такав значај као што га има последњих неколико деценија на европском континенту. Због слабог природног прираштаја становништва (наталитета) и веће стопе морталитета, европска друштва су се нашао у веома забрињавајућој демографској ситуацији. Ниске стопе обнове становништва европских нација, које су последица тзв. *антинаталитетног конформизма* довеле су их до гомиле тешко решивих проблема као што су: старење становништва, високи трошкови лечења и социјалних давања, преоптерећени пенzioni фондови, хронични недостатак радно способне снаге поготово одређених профила, нарушена економска структура, све мањи број опорезивог становништва као базе пензионих фондова, све мањи регрутни потенцијал земље и сл. Дакле, демографски фактор показао се као један од кључних чинилаца будућег економског, социјалног и популационог дефицита Европе.¹⁷ „ Али, како је још почетком 2000. године наведено у једном тајном извештају француске владе, у ЕУ непостоји алтернатива за позивање 75 милиона миграната. То је цена очувања Европске уније. Француски експерти су признавали да ће то створити врло озбиљне проблеме у будућности, у расном друштву- хибриду. (...) Овај егзодус за професора београдског Факултета политичких наука, Мрирољуба Јевтића, у ствари није егзодус него реализација уговора женидбедо-уладбених агенција, које доводе мужеве, и завода за запошљавање који доводе гробаре и неговатељице.” (Милошевић З., 2016: 157)

У пољу државе и политике демографски фактор, такође заузима све важнији простор. „Позивањем на број припадника неког народа доказује се основаност или неоснованост његових политичких права. Бројем и структуром становништва исказује се потенцијална снага државе. Од хомогености народа зависи респектовање или игнорисање његових политичких аспирација. Најзад, без становништва нема државе као облика политичко-територијалног органи-

¹⁷ „ Европа је већ изашла из оквира прости репродукције и постала становништво „у опадању”. Ако се настави тренд негативног природног раста, број становника Немачке ће се са 82 милиона (колико их је било 2001 год) до 2030. године смањити на 70 милиона. При томе ће број радно способних опасти за око 25 одсто (с 40 милиона на 30 милиона), док ће број људи старијих од 65 година повећати на скоро половину одраслог становништва.” Кегли Ч. Викоф Ј. (2006) Светска политика, тренд и трансформација, ФПН, Београд, стр. 525.

зовања.” (Килибарда З., Младеновић М., Ајзенхамер В., 2014: 89) У том контексту све значајније постају теме које проблематизују стопе раста становништва и питања миграцијских таласа. Због изразито ниске *стопе фертилитета* европских нација може се говорити о великој *демографској инфериорности Европе* поготово у односу на Африку и Азију. Поразни су статистички показатељи који говоре о предстојећем демографском растројству европских нација и Русије: „Западна Европа и Русија више не обнављају своје становништво. Немачка на пример, већ сада има дефицит од 100.000 особа годишње. Процес растакања и преокретања пирамида животних доба је увелико почео на европском континенту и водиће у велике економске и друштвене кризе ако енергична политика опоравка наталитета не буде брзо предузета.” (Деспотовић Љ., 70)

*Уочене су и извесне правилности у овим популационим трендовима раста становништва, на пример: што је виши степен неразвијености неке земље или региона, то је израженија стопа раста становништва, или, све већи утицај религије на демографски раст, где су исламске земље неприкосновени лидери у свету.*¹⁸

На европском континенту, имали смо потпуно обрнуте трендове. „При томе, у земљама глобалног севера, због негативне стопе прираштаја хришћанског становништва, и знатног прилива нехришћанског живља са знатно већом стопом природног прираштаја, удео хришћана константно ће се смањивати.” (Килибарда З., Младеновић М., Ајзенхамер В., 2014: 91) Са врло јасном чињеницом да нема никаквих изгледа да се уклони „глобални демографски дебаланс - демографска раселина” између севера и југа. А притом на већ тешку и готово нерешиву загонетку демографског дефицита Европе, брутално се калеме бројни проблеми механичког прилива исламског живља генерисаних актуелном мигрантском кризом. Притисак исламски миграната на развијене европске земље је све већи и разорнији по њихов социо-економски и демократско-политички поредак и устројство. „То се посебно односи на земље у којима већину досељеника чине припадници народа и религија које се спорије интегришу у ново друштво. У Европи је то случај са имигрантима муслиманске вероисповести.” (исто, 92)

Ево неколико занимљивих статистичких показатеља који указују на погубне тенденције демографског дефицита и исламизације Европе. Гледано кроз историју, ниједна култура се није спасла након што јој је стопа наталитета пала на 1,9. Тридесет једна земља у Европи има стопу наталитета у просеку 1,38. Од укупног популационог раста Европе од 1990 године 90% чини исламска имиграција. Чак 30 % становника испод двадесет година у Француској су муслимани. У последњих тридесет година број муслимана у В. Британији се повећао преко тридесет пута. У Холандији преко 50% новорођенчади су муслимани. У Русији има двадесет и три милиона муслимана, а сваки пети становник Русије је муслиман. У Белгији двадесет и пет посто новорођених су муслимани... (Деспотовић Љ., 73)

¹⁸ види: Кицошев С, Голубовић П. (2004) Геодемографија, ПМФ, Ниш, стр.109.

Посебно је важно истаћи као доказ овом приликом, да наведени процеси нису спонтани, нити устаљени обичаји повремениог миграционог кретања становништва из неразвијених крајева у развијене, којих је било мање више константно током новије историје. То је у великој мери било и разумљиво с обзиром на економске мотиве миграција, што један број истраживача глобалистичког проседа, стално наводи у покушају да замаскира њене стварне узроке. Потпуно са разлогом колега А. Гајић, проблематизује такве ставове и указује на релевантне податке УН-а који много говоре сами за себе. „Наиме, бројност у кратком року на мигрирање покренутих маса је крајње необична: процене УН, базиране на дугодценијском проучавању избегличке проблематике, стоје на закључцима као са више од 80% а некад и близу 90% избеглица¹⁹ (а данас их у свету има око 59 милиона) широм света остају да пребивају у регијама из којих потичу, те да се, по обустављању сукоба велика већина враћа у своју постојбину.” (Гајић А., 88) Колега А. Гајић, такође истиче следеће чињенице који доказују организовану природу овог феномена као масовне појаве. „Такође мигрантске масе показују велики степен упућености у кретање постојећим правцима и реагују готово моментално на њихове измене; добро су међусобно координисане и прилично добро познају прилике у земљама кроз које се крећу; имају довољно новчаних средстава (и то не само готовинских, већ подижу донирани новац уз помоћ кредитних картица), упорни су да досегну циљане дестинације - неке од најразвијенијих земаља ЕУ, а не оне земље које имају нешто нижи стандард.” (исто, 88)

Веома је занимљива и индикативна реакција САД-а на покушаје супротстављања миграционим таласима који долази са простора Европе и Балкана, како оне из поља медијског комуницирања тако и на терену реалних реакција појединих европских држава, а особито нашег суседа Мађарске.” Јавно супротстављање емиграцији на просторе Европе најснажније осуђују Американци, јер даљим слабљењем Европе успевају у намери да је претворе у геополитички објекат, немоћан да озбиљније учествује у креирању позиција моћи.” (Јевтовић З., Арачки З., 248)

Да се овде не ради само о радикалној исламизацији Европе, што је у овој фази развоја процеса свакако случај, већ о добро планираној *глобалној тенденцији исламизације планете* сурово сведоче и наредни показатељи. „Пажљивим читањем демографских пројекција запазићемо да ће се муслимани већ до 2050. изједначити са бројем хришћана, а до 2070 постати водећа светска религија. Прогнозе такође показују, да ће се половином века број муслимана повећати за 73 одсто, и чинити скоро трећину популације планете, односно 2,8 милијарди људи. Муслимани тренутно чине 34 одсто укупне светске популације

¹⁹ „Статус избеглице се прилично компликованом формулацијом признаје и сваком лицу које се због догађаја од пре 1.1.1951 и услед основаног страха од прогањања на основу његове расе, вероисповести, народности, припадности извесној друштвеној групи или политичког уверења, налази ван државе чији је држављанин и не може или услед таквог страха, не жели да ужива заштиту те државе; или који немајући држављанство и налази се ван пребивалишта, због таквих догађаја не може или услед страха, не жели да се врати у њу.” Штајнер Х (1979) Избеглице трагедија овог века, НИП Политика, Београд, стр.34.

млађих од 15 година, у односу на хришћане, којих је око 27 одсто, па су трендови врло поуздани. **Дифузија војних способности битан је елемент геополитике безбедности, при чему клатно равнотеже клизи ка премоћи муслиманских заједница.**" При том је особито важно напоменути још једну важну чињеницу која иде у прилог исламизацији планете, а то је „да ће број атеиста, агностика и осталих који не припадају никаквој религији, бити у порасту у САД и Европи - они ће до 2050 године чинити четвртину становништва.” (исто, 231)

Назначени демографски трендови могу се тумачити у једном ширем а у исто време и продубљенијем геополитичком контексту који има за циљ да истакне и објасни потребу исламског света да се конституише као *нови аутономни геополитички пол глобалне моћи* и да уз то, уместо садашњег положаја геополитичког инструмента глобалне моћи Империје, постане субјект и глобални актер нове геополитичке прекомпозиције света. „Формулу” *The West and the Rest* замениће *The Islam and the Rest* или конфликтнија варијанта *The Islam versus the Rest*, што у Хантингтоновом неувијеном тумачењу добија катастрофичну димензију крвавих граница Ислама.” (Степић М., 2016: 29)

Закључак

Не треба стога да нас чуде поједине реакције, поготово десничарске провенијенције и конзервативнијег дела европских друштава. Ти политички кругови у својим готово успаниченим протестима иду ка решењима која наговештавају могући религијски сукоб унутар Европе. „Баук ислама” кружи Европом, констатује колега З. Милошевић, а исламофобија (као очекивана реакција) прети да европска друштва претвори у поприште крвавог грађанско-верског рата. Све је чешће у европским интелектуалним али и политичким круговима у употреби појам „*евроарабија*” којим желе да искажу достигнути степен малигнитета исламизације Западне Европе. „Брисел је постао највећи муслимански град у Европи, где живи 300.000 верујућих муслимана који активно исповедају ислам. То значи да у Брислу Исламска заједница контролише више људи од Римокатоличке цркве, политичких партија и професионалних удружења заједно. На почетку 2012 године у Бриселу је активно радило 200 муслимански организација и 77 џамија.” (Милошевић З., 2012: 119)

Суморна антиципација будућих догађаја, је још један од тврдоглавих показатеља суровости геополитичких интереса „великих играча” у међународној арени моћи. Бездушност и бруталност наметања сопствених интереса по цену страдања огромног броја грађана и нација које се *лицемерно кодирају као савезници и партнери*, само на још суровији начин потврђује стару истину да је **- бити непријатељ великих тешко бреме, а њихов пријатељ још теже.** Описано поступање Империје према својим наводним савезницима у Европи евидентна је потврда претходно изречене истине. Стога треба да на отрежњујући начин прихватимо признање британског политичара Џона Вилијамса, када је изјавио да постоји својеврсна *антлантистичка теологија*, и да као и свака

теологија и „атлантистичка се темељи на миту да су геополитички и геостратегијски интереси Европе и САД у ствари неразделиви”.

Актуелна мигратска криза, и досадашње страдање европских грађана као жртва бруталног терористичког насиља то најбоље потврђују. Истине ради, такође, неопходно је истаћи да постоји велики степен коауторског доприноса који деструкцији властитих политичких заједница дају корумпиране, вазалне и неспособне европске елите, спремне да на олтар левијатана као жртву принесу своју *вишевековну хришћанску традицију, националне идентитете и државност, достигнути економски развој и незаменљиви демократски систем општења слободног европског човека.*²⁰

Брисање хришћанског кода културног идентитета Европе које је учињено још од мастрихтског уговора јасан је доказ саучесништва европске политичке и културне елите у разарању сопствених нација али и Европе у целини. Да ту постоје још неке друге арканске намере и патолошки интереси сведоче и следећи наводи: „наиме, постоји хипотеза да је од самог почетка од ствараоца Европске уније замишљено да се униште европске нације и створи нова, мешана раса, са знатно нижим интелектуалним потенцијалом од данашњих Европљана. Та раса била би лишена своје културе. У свему томе учествују владе европских држава. Другим речима, избеглице са Блиског истока, севера Африке и централне Азије су намерно доведене да „убију” европске народе.” (Милошевић З., 2016: 154) Не уклапа ли се то у радикалан концепт стварања нове „европске нације” идејног инспиратора концепта Пан - Европе аустријског грофа Куденхоф-Калергија са почетка двесестог века, која треба да буде одвојена од државе, брисањем постојећих граница националних држава и испуњена некаквим новим садржајима који нацију своде на искључиво лични доживљај, без икаквог додира са колективним бићем националне заједнице коју треба разградити. (Степанов Р., Деспотовић Љ., 2002: 13) Стога нам се нужно намеће закључак да време које долази доноси Европи обиље насиља, тероризма и сукоба, чије се малигне последице још увек не могу до краја сагледати.

²⁰ Дубину, интезитет и бруталност разарања свега позитивног најбоље илуструју следећи наводи који се приписују оснивачу и директору ЦИА Алену Фостер Далсу који је одмах на почетку хладног рата дефинисао програм и садржај геополитике деструкције Империје против својих означених непријатеља.” Све што имамо, сво злато сву метријалну моћ уложимо за отупљивање и заглупљивање људи... Људски мозак и свест могу се изменити. посејаћемо хаос, неприметно ћемо их упутити да верују у погрешне ствари. натераћемо их да се приклоне лажним вредностима... Литература, позориште, биоскопи - све ће то приказивати и величати најнижа људска осећања... На све начине ћемо подржавати и уздизати такозване уметнике, који ће се наметати и продубљивати у људској свести култ секса, насиља, садизма и издајства - једном речју, сваку неприродност. У руковођењу државом створићемо несналажење и хаос. Неприметно, али активно и стално, допринесићемо заглупљивању чиновника и ставрању непринципијелности. част и државни поредак представљаће нешто прошло и непотребно, што ће се исмејавати. Вешто и неприметно, као вредности наметаћемо људске пороке: лаћ, превару, пијанство и наркоманију, неповерење међу људима, издајство и национализам. Биће појединаца који ће увидети шта се догађа. Њих ћемо учинити беспомоћним, изложићемо их подмеху. Тако ћемо стварати поколења, једно за другим. Људе ћемо придобијати још од детињства и младости. Главну пажњу усмерићемо на омладину коју ћемо изопачавати, кварити и учити рљазврату. Од њих ћемо правити цинике, простакe и космополите...” (Saunders S.F. 2013: 11.)

Литература:

1. Bodson Ž. (1996) Novi svetski poredak i Jugoslavija, Ing-pro, Beograd
2. Beriša H. Rakić M. (2016) Migrantska kriza - studija slučaja Republike Srbije, Kultura polisa br.30. Novi Sad
3. Veselinov D. (2009) Muhamed na isusovom krstu, Čigoja, Beograd
4. Gajić A. (2016) Geopolitika sirijskih migracija i EU, Kultura polisa br.29. Novi Sad
5. Despotović Lj. (2015) Geopolitika destrukcije, Kairos, Sremski Karlovci
6. Del Val A. (1998) Islamizam i Sjedinjene države, alijansa protiv Evrope, Službeni list, Beograd
7. Elzser J. (2006) Kako je džihad stigao na Balkan, Jasen, Beograd
8. Milošević Z. (2012) Identitet Evrope: budućnost muslimana u Evropskoj uniji, IPS, Beograd
9. Milošević Z. (2013) Religija i identitet, NUB Republike Srpske, Banja Luka
10. Milošević Z. (2016) Ko je isplanirao preseljavanje izbeglica sa Bliskog istoka u evropsku uniju, Nacionalni interes br.1. IPS, Beograd
10. Nišić S. (2002) Globalna sila i bezbednost Balkana, VIZ, Beograd
11. Jevtić Z. Aracki Z. (2015) Požar islamskog fundamentalizma i ćutanje Zapada, Viteška kultura br.4, Beograd
12. Konatar V. (2014) Naličje „arapskog proleća”, Kultura polisa br.25. Novi Sad
13. Kilibarda Z. Mladenović M. Ajzenhamer V. (2014) Geopolitičke perspektive savremenog sveta, FB, Beograd
14. Kegli Č. Vikof J. (2006) Svetska politika, trend i transformacija, FPN, Beograd
15. Kicošev S, Golubović P. (2004) Geodemografija, PMF, Niš
16. Kaplan D. R. (2012) The Revenge of Geography, Random Hous, New York
17. Petrović D.; Petrović N. (2016) Evropa i migracije sa vanevropskih područja - istorija i sadašnji procesi, Kultura polisa br.29., Novi Sad
18. Savin V. L. (2013) Od šerifa do teroriste, ogleđi o geopolitici SAD, MIR, Beograd
19. Saunders S. F. (2013) Hladni rat u kulturi, Dosije, Beograd
20. Stepić M. (2016) Geopolitički aspekti emigracione erupcije iz bliskoistočne „velike pukotine”, Nacionalni interes br.1. Institut za političke studije, Beograd
21. Stepanov R. Despotović LJ. (2002) Evropska unija, - nastanak, institucije, pravo, Stilos, Novi Sad
22. Ramone I. (1998) Geopolitika haosa, Institut za geopolitičke studije, Beograd
23. Hantington S. (1998) Sukob civilizacija, CID, Podgorica
24. Haled F. A. (2012) Globalni islam, S Glasnik, Beograd
25. Loftus DŽ. (2013) Nacistička tajna Amerike, Admiral buks, Beograd
26. Štajner H. (1979) Izbeglice tragedija ovog veka, NIP Politika, Beograd

GEOPOLITICAL AND DEMOGRAPHIC ASPECTS OF THE CURRENT MIGRANT CRISIS

Summary: Without clear analysis which indicates geopolitical context of the migrant crisis that is unfolding before our eyes in the last few years, it is not possible to understand its situation, the essence or the dimensions of the problem and the consequences it generates. In this work the main emphasis will therefore focus on the analysis of the roots and causes of the migrant crisis, its creators and generators, as well as the possible consequences in case of its further radicalization. Part of the work will also be dedicated and demographic aspects of this crisis or the problems of European countries in which they were before its outbreak. It is particularly important to emphasize the work and functioning of the structures of radical Islam, which in conjunction with the global geopolitical interests Americanism threatens to create new regional or even wider conflicts with unforeseeable political, economic, demographic and religious consequences.

Key words: geopolitics, demography, migrant crisis, radical Islam, Americanism, terrorism